

**Chương 238: Công Quốc Saint-Owan (3) - Ra
Mắt Nhà ~~Vợ~~ Gia Tộc Saint-Owan**
(Số từ: 3426)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

13:51 PM 11/05/2023

Adriana ngồi yên trên đồng cỏ nâu.

Khi cô ấy yêu cầu tôi ngồi cạnh cô ấy, tôi ngồi xuống cạnh cô ấy.

Trời lạnh, nhưng tôi không cảm thấy lạnh.

“Sẽ tốt hơn nếu những người khác cũng giống như cậu.”

Một người không thể hiện sự quan tâm nhiều hơn đến Adriana, ngay cả khi ở gần cô ấy như vậy...

Adriana muốn làm bạn với tất cả mọi người, vì vậy một người như tôi sẽ là lựa chọn hoàn hảo cho điều đó.

Không phải ai cũng được như tôi, và không phải ai cũng được như Adriana.

—Vậy đó là một giấc mơ không thể.

Có người vẫn tỏ tình dù biết rõ rằng mình sẽ bị từ chối vì không thể kìm nén được nữa, và nếu những người thích người đó thực sự nhìn thấy tất cả những điều đó, họ sẽ nuôi ác ý rất lớn.

Người ta nên làm gì nếu một người bạn coi bạn không chỉ là một người bạn?

Những lời của Adriana lúc đó ẩn chứa những lo lắng sâu sắc.

Lúc đó tôi không quan tâm lắm vì tôi bận rộn với những vấn đề của riêng mình, nhưng liệu tôi có thể ngăn vấn đề bùng lên nếu tôi chú ý đến cô ấy nhiều hơn không?

Nhưng tôi phải làm cái quái gì để ngăn chặn nó đây?

“Bạn có thể nghĩ rằng tôi bỏ Temple vì một vấn đề nhỏ như vậy.”

“Cũng không phải là chuyện gì to tát.”

Điều đó nghe có vẻ tầm thường, nhưng nếu nó quá đau đớn cho cô ấy, tại sao cô ấy phải chịu đựng nó? Ngay cả sau khi cô ấy chịu đựng tất cả những điều đó, cuối cùng sẽ không có gì để thưởng cho cô ấy vì điều đó.

Tôi tự hỏi tại sao Adriana lại đột ngột bỏ học ở Temple.

Tôi muốn bảo cô ấy quay lại nếu có thể.

Tôi phải ở lại Temple, nhưng Adriana không có lý do gì để làm thế.

Tôi không thể thuyết phục Adriana hay tìm bất kỳ lý do gì để cô ấy không ở lại tu viện.

Tôi không biết liệu Adriana ở lại đó có phải là điều tốt nhất hay không.

Tuy nhiên, Adriana, người đã phải chịu đựng quá nhiều ở Temple, dường như không còn con đường nào khác.

"Cảm ơn cậu đã hiểu."

Adriana nhìn tôi với một nụ cười buồn.

Tôi muốn an ủi cô ấy, nhưng tôi không biết phải nói gì với cô ấy.

Tuy nhiên...

Tôi đã có một vấn đề nhất định ...

—Tôi đã ở ngoại ô Elision.

Tôi đến đó thông qua một cổng dịch chuyển cỡ trung bình...

Một cổng dịch chuyển qua đó quái vật cuối cùng cũng sẽ xuất hiện.

Làn sóng tàn sát sẽ xảy ra ở hầu hết mọi thành phố ngoại trừ Thủ đô Đế quốc.

Nếu tôi không thể ngăn chặn Cuộc khủng hoảng cổng, chắc chắn Adriana sẽ chết ở đó.

Như Adriana đã nói, bạn không thể làm bạn với tất cả mọi người.

Tôi cũng không thể cứu tất cả mọi người.

Tôi thực sự ước có một cách để làm điều đó, nhưng tôi không biết liệu có cách nào không.

Có thực sự đúng khi để Adriana ở đó khi tương lai quá bất định?

Suy nghĩ đó không tồn tại lâu.

Nếu tôi không thể ngăn chặn Sự cố Cổng, thì tôi cũng có thể đã đập nát cánh cổng của Elsion thành từng mảnh.

Hoặc tôi có thể khiến Adriana bằng cách nào đó ở lại Temple.

Tuy nhiên, điều đó vẫn còn rất xa.

Adriana đã lựa chọn và tôi không thể phủ nhận điều đó.

Đó không phải là kết thúc của mọi thứ.

Đó là nơi tôi có thể đến trong một ngày nên không có lý do gì để tôi không quay lại thăm.

“Tôi sẽ đến thăm cô thường xuyên.”

“...”

“Redina cũng rất lo lắng cho cô. Tôi có thể đưa cô ấy đến...”

Adriana nhìn tôi.

—Redina...

Adriana trông như sắp khóc khi cái tên đó thoát ra khỏi miệng tôi.

Giống như Redina đi theo cô như thể Adriana là chị gái thực sự của mình, cô có vẻ hối hận và cảm thấy có lỗi vì đã bỏ rơi Redina.

“Cảm ơn, Kouhai... Không, cậu không còn là Kouhai của tôi nữa.”

Adriana mỉm cười với tôi trên ngọn đồi đầy ánh trắng đó.

“Cảm ơn. Reinhardt.”

“...”

Tôi đã thề.

“Tôi biết ơn cậu nhiều hơn.”

Người cảm thấy biết ơn tôi mặc dù tôi chẳng làm gì cả...

Tôi sẽ để cô ấy ở đó trong thời gian này.

Tuy nhiên, tôi chắc chắn sẽ quay lại và đón cô ấy sau.

—Đó là những gì tôi đã thề.

* * *

Adriana rời Temple, và cô ấy sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Đó là một thất bại.

Tuy nhiên, trong khi nó cảm thấy như một thất bại, nó cũng không.

Adriana đã tiễn tôi vào ngày hôm đó khi chúng tôi quay trở lại những cánh đồng xa tít tắp.

Tôi có thể không thuyết phục được Adriana trở lại Temple, nhưng thỉnh thoảng tôi có thể đến gặp cô ấy.

Tôi cũng sẽ mang Redina vào lần sau.

Tôi rời Tu viện Artowan với những suy nghĩ đó trong đầu.

"Tạm biệt, Reinhardt."

"Vâng."

Nhìn thấy Adriana vẫy tay, những suy nghĩ phức tạp quay cuồng trong đầu tôi.

Cô ấy là người đã đặt nền móng cho cuộc sống của tôi ở Temple. Tôi biết rằng không phải là tôi sẽ không bao giờ có thể gặp lại cô ấy nữa, nhưng dường như tôi không thể tiến một bước.

'Chúng ta không thể làm bạn với tất cả mọi người.'

Những lời của Adriana đã khắc sâu vào tâm trí tôi.

* * *

Tôi phải quay lại Temple.

—Lúc này đã quá nửa đêm.

Adriana nói với tôi rằng cô ấy sẽ ở lại tu viện, và tôi quyết định ngừng suy nghĩ về việc liệu cô ấy có nên làm điều đó hay không.

Tôi đã lo việc của người khác xong rồi, nên tôi phải lo việc của mình.

Sau đó, vấn đề tiếp theo của tôi...

Tôi đã phải cố gắng hết sức để trở lại Temple vào ngày hôm nay.

[Nhiệm vụ xuất hiện – Trở về]

[Mô tả: Quay trở lại Temple trước khi lớp học bắt đầu]

[Phần thưởng: 200 Điểm thành tích]

Một nhiệm vụ nhỏ xuất hiện.

Cuối cùng, tôi có thể bỏ qua một ngày, nhưng rồi có một nhiệm vụ nhỏ mang lại cho tôi 200 điểm thành tích.

Nhưng tôi không nghĩ rằng mình sẽ có thể trở lại vào ngày hôm đó.

Đầu tiên, tôi phải đến Arnaca bằng cổng dịch chuyển của Elsion và trở về Thủ đô Đế quốc bằng cổng siêu lớn của Arnaca.

Nó không có gì khó khăn.

Nhưng làm sao tôi có thể đi qua cổng dịch chuyển siêu lớn đó với một hàng dài người xếp hàng trước nó?

"Chết tiệt..."

Tôi khẽ thở dài trước cánh cổng trung bình của Elsion.

Nếu những người khác phát hiện ra rằng tôi đã mắc phải một sai lầm ngu ngốc như vậy, tôi có thể thực sự bị ăn đòn.

Điều gì quan trọng hơn những điểm thành tích đó...

Nếu Ellen phát hiện ra rằng tôi đã biến mất, cô ấy có thể sẽ để trí tưởng tượng của mình bay xa trở lại, vì vậy nếu điều đó xảy ra, tôi có thể đã thực sự bị giết.

Nếu cô ấy hỏi tôi tại sao tôi không nói gì với cô ấy, thì tôi sẽ không có gì để nói với cô ấy.

Chờ tôi!

Tôi đang quay lại!

Tôi có thể hơi muộn, mặc dù...

* * *

Khi tôi đến Arnaca, thủ đô của Công quốc Saint-Owan, một cảnh đêm rực rỡ hiện ra trước mắt tôi.

Công quốc Saint-Owan, nơi ma thuật cực kỳ tiên tiến.

Tuy nhiên, không có cơ sở cung cấp năng lượng ma thuật cực kỳ lớn như đoàn tàu mana của Thủ đô Đế quốc, nhưng bản thân Arnaca là một thành phố sáng sủa với cảnh đêm tuyệt vời.

Tâm trí tôi trống rỗng trong giây lát khi tôi nhìn thấy cảnh tượng hùng vĩ của Arnaria, Cung điện của Công quốc, sáng trắng ở đằng xa.

Thủ đô Đế quốc cũng có những nét quyến rũ riêng, nhưng Arnaca là một thành phố tràn ngập bầu không khí bí ẩn và ma thuật.

Họ không có xe lửa, nhưng cũng có xe điện ở khắp mọi nơi. Tuy nhiên, có vẻ như chúng đã được triển khai chưa lâu.

Đó không phải là thời gian để chiêm ngưỡng phong cảnh của thành phố.

Hàng dài khổng lồ khiếp đó trước cổng dịch chuyển siêu lớn...

Tôi nên làm gì với nó đây...?

Tôi đi về phía cổng vào lúc bình minh. Arnica rất rộng nên tôi đi xe điện chạy cả lúc bình minh.

Có ba cổng dọc siêu lớn ở Arnica. Điều đó thật tuyệt vời. Là một lãnh thổ chuyên về ma thuật, cổng dịch chuyển của họ, có thể được coi là cơ sở ma thuật siêu lớn, được kết nối với nhiều nơi.

Tôi thậm chí không phải kiểm tra ba nơi khác nhau. Thấy hàng người xếp thành một hàng lớn duy nhất, tôi tin chắc rằng mình gần như không thể quay lại vào ngày hôm đó.

Có lẽ họ đã đến từ rất sớm và đứng xếp hàng sau khi nhận được vé chờ từ trước. Những người mà tôi nhìn thấy trước mắt không phải là toàn bộ những người muốn sử dụng cánh cổng.

Nó vẫn như vậy ngay cả trong những giờ sáng sớm chỉ sau nửa đêm.

Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc bị mắc kẹt ở Arnica trong vài ngày. Tôi có một số tiền, và

tôi chắc chắn rằng có nhiều nơi để tôi có thể ngủ, nhưng những người khác cũng sẽ phát hiện ra rằng tôi đột ngột mất tích như lần trước.

Xa...

Tôi cảm thấy thật tuyệt khi có thể sử dụng Biểu tượng hoàng gia như một cách vượt qua nhanh.

Làm cách nào tôi có thể khiến họ ưu tiên tôi trong việc sử dụng cổng dọc cực lớn?

“Ờm...”

Tôi không có lựa chọn nào khác ngoài việc đến thăm một nơi nào đó.

—Cung điện trắng, Arnaria...

Không phải họ sẽ ưu tiên tôi vì tôi là sinh viên của Temple thuộc Royal Class đâu.

Tuy nhiên, đó là Arnaca, thủ đô của Công quốc Saint-Owan.

Với tư cách là bạn của tiểu thư Công quốc, họ sẽ không thể làm gì cho tôi sao?

* * *

Tôi phải đến Cung điện Trắng Arnaria và xin vé ưu tiên cổng dịch chuyển.

Tôi cũng nghĩ rằng đó là một kế hoạch điên rồ.

Mặc dù ông là cha của một người bạn thân, ông là Đại công tước của Saint-Owan, chủ nhân của Công quốc, về cơ bản là một vị vua.

Thời gian cũng là một vấn đề.

Tôi có thể lường trước được mình sẽ bị nguyên rủa như thế nào nếu tôi thực sự đánh thức ông ta vào sáng sớm, yêu cầu Công tước sử dụng công dịch chuyển trước.

Cách kỳ lạ...

Tôi sợ bị Ellen đánh, nên tôi thực sự đã nghĩ đến việc đi gặp người cai trị một lãnh thổ để làm âm lên.

Tôi vừa làm cái quái gì vậy?

Tuy nhiên, đôi chân của tôi vẫn đưa tôi về hướng của Cung điện.

Điểm thành tích đang bị đe dọa, và liệu tôi có bị giết bởi Ellen hay không.

Tôi phải quay lại Temple trước khi mặt trời mọc thêm nữa!

Nếu Công tước nói không, tôi không thể làm gì được, nhưng nếu ông ấy nói có, điều đó thật tuyệt. Sau một thời gian, tôi tự tin tiến về phía Arnaria.

—Cung điện Trắng...

Một Cung điện bí ẩn nhưng đẹp để dường như được tạc từ nửa ngọn núi mà nó được đặt trên đó...

Những bức tường và năm ngọn tháp cao nhô lên từ chúng phát sáng trắng.

Những ngọn tháp lẽ ra phải có chức năng ma thuật nào đó, nhưng tôi thực sự không biết nó là gì.

Dường như có bốn cổng – một ở phía đông, một ở phía tây, một ở phía bắc và một ở phía nam. Tôi đi về phía cổng phía nam.

Nếu tôi vượt qua cánh cổng đó, tôi sẽ có thể đến Cung điện bằng cách đi những bậc thang dốc bằng đá cẩm thạch.

Trước cổng đó...

“Công việc của cậu là gì?”

"Nói chuyện."

Có hai lính canh, trông có vẻ là con người nhưng nói năng hơi khác thường, chặn đường tôi.

Họ nói chuyện như thể họ là một người. Cách họ trang bị vũ khí và cách họ cư xử rất tự nhiên, nhưng tôi cảm thấy có một cảm giác phi lý kỳ lạ khi nhìn họ.

—Chúng là golem.

Nơi đó rất tiên tiến trong việc nghiên cứu ma thuật, đó là bối cảnh của nó, vì vậy họ để những con golem trông giống hệt con người bảo vệ Cung điện.

Ví dụ, chúng có thể được so sánh với một hệ thống an ninh tự động. Đó là một cuộc gọi tốt. Người ta sẽ không phải lo lắng về việc họ phản bội

bạn cũng như không cảm thấy mệt mỏi, bởi vì họ không phải con người.

“Tên tôi là Reinhardt, sinh viên của Royal Class của Temple. Tôi cũng là bạn của Harriet de Saint-Owan.”

Những con golem không hề thay đổi biểu cảm trước lời nói của tôi. Trước mắt tôi là những cỗ máy chỉ hoạt động theo yêu cầu.

“Tôi muốn được ưu tiên khi sử dụng cổng dịch chuyển siêu lớn.”

Những con golem im lặng.

Khoảng 30 phút hoặc lâu hơn trôi qua.

Các lính canh cẩn thận bước ra khỏi tôi.

*Creeeeaaaak...

Sau đó, cánh cổng khổng lồ bắt đầu mở ra.

“Đây là thông điệp của Đại công tước.”

"Mời vào."

“Reinhardt.”

Đó không chỉ là hai con golem.

Có vẻ như thậm chí còn có một hệ thống giống như mạng.

Nó dễ vào một cách bất ngờ nên tôi hơi bối rối.

Điều này là tốt, phải không?

* * *

Sau khi băng qua cổng, tôi đi lên những bậc thang dốc dẫn đến Cung điện, những con golem bảo vệ đi bên cạnh tôi.

Có vẻ như Đại công tước có thể nhận báo cáo và ra lệnh thông qua những con golem đó thay vì chỉ “lập trình” chúng để làm điều gì đó. Nếu chỉ là về giấy phép cổng dịch chuyển, Công tước có thể đưa ra câu trả lời như vậy cho tôi, nhưng ông ấy đã yêu cầu tôi vào.

Cá nhân tôi chưa bao giờ gặp Đại công tước Saint-Owan trước đây.

Công tước là một kẻ ngốc điên rồ vì con gái mình. Tôi không biết ông ấy có ấn tượng gì về tôi, nhưng có lẽ đó không phải là ấn tượng tốt.

Khi leo lên những bậc thang bằng đá cẩm thạch, tôi có thể nhìn thấy Cung điện Trắng kỹ hơn.

Nó không giống với lâu đài cổ Epiax chút nào. Tất nhiên, nó phải lớn hơn một chút, và nếu như Epiax cho cảm giác gai nhọn, thô ráp thì nơi đó lại có cảm giác ấm áp và mềm mại.

Mặc dù là ban đêm nhưng tôi vẫn có thể nhìn thấy những khu vườn được chăm sóc cẩn thận được thắp sáng bởi nhiều ngọn đèn ở khắp mọi nơi.

Có những người vẫn làm việc trong vô số tòa nhà phụ và Cung điện trung tâm mặc dù đã nửa đêm; có lẽ chúng cũng là golem.

Mặc dù tôi chưa bao giờ đến Cung điện Hoàng gia Emperatos, nhưng tôi cảm thấy chắc chắn rằng Arnaria, Cung điện Trắng, hoàn toàn là một trong những nơi đẹp nhất trên lục địa.

Sống ở một nơi như thế sẽ như thế nào?

Tôi nghĩ rằng nó có thể là một chút nhàm chán, thực sự.

Có những con golem bắt kể tôi nhìn ở đâu. Khuôn mặt vô cảm của lũ golem tạo ra một độ tin cậy nhất định, nhưng...

Nó có vẻ hơi cô đơn.

Có lẽ không ai trong số các nhân viên hoặc người hầu là con người, nhưng chắc chắn có một vài con người xung quanh.

Harriet đã sống ở một nơi như thế.

Tôi chợt nghĩ tuổi thơ của cô chắc cô đơn lắm. Bất cứ nơi nào cô ấy đến, chỉ có những con golem và không có bạn bè để chơi cùng.

—Cũng như Adriana đã hài lòng với cuộc sống của cô ấy ở tu viện và chấp nhận rằng cô ấy sẽ sống cả đời ở đó vì cô ấy không biết gì khác.

Vì Harriet cũng bằng lòng sống cả đời trong Cung điện màu trắng đó, không biết đến một lối sống nào khác, nên có lẽ cô ấy không thực sự phàn nàn về sự cô đơn, phải không?

Ngay cả lúc bình minh, Cung điện Trắng, nơi có thể nhìn thấy những con golem đang hoạt động ở khắp mọi nơi, vẫn không hề yên tĩnh.

Tuy nhiên, không ai nhìn tôi và cũng không ai cố nói chuyện với tôi.

Nhìn từ xa, Bạch Dinh dường như là một tòa nhà đẹp đẽ và rực rỡ.

Tuy nhiên, khi bước vào bên trong, tôi chỉ thấy Cung điện Trắng là một nơi cô quạnh. Nó vẫn đẹp và rực rỡ, nhưng rất cô đơn.

Khi tôi được dẫn đến một phía của Cung điện cùng với lính canh, tôi đi bộ qua khu vườn, nơi không ai cố gắng kiềm chế tôi hoặc cố gắng nói chuyện với tôi.

Tôi không cảm thấy mình sắp có khán giả chút nào.

Tôi được dẫn đến Cung điện nơi có phòng ngủ của Đại công tước.

Nó có một phòng tiếp tân chính và một sảnh trung tâm.

“ ... ”

Tôi nghĩ rằng tôi sẽ gặp Đại Công tước ở đó.

Tất nhiên, ông ấy đã thực sự ở đó. Công tước ngồi trên chiếc ghế sofa sang trọng, nhìn tôi chằm chằm với bộ ấm trà đặt trước mặt.

“Đã lâu không gặp, Reinhardt.”

Thấy Công tước như vậy, rõ ràng là tôi đã đánh thức ông dậy. Trông ông khá luộm thuộm.

Không, điều đó càng khiến tôi ý thức hơn về việc mình đã hành động thô lỗ như thế nào, nhưng Đại công tước, người cai trị một lãnh thổ, thực sự đã thức dậy vào lúc bình minh ngay khi nghe tin tôi đến.

Vâng, tốt, được rồi. Hãy nói rằng điều đó là có thể.

“Vậy cậu là Reinhardt? Ôi chao... Ôi chao, ôi chao...”

Một quý cô sang trọng và xinh đẹp.

“Không, anh đã nói rằng cậu ta xấu xí. Nhưng cậu ấy không thực sự đẹp trai sao?”

Một thanh niên nào đó.

“Anh đúng.”

Thanh niên nào đó hai.

“Cậu ta đẹp trai, nhưng chắc chắn trông cậu ta bẩn thỉu.”

Thanh niên nào đó ba.

“Ngồi xuống,” Đại công tước ra lệnh.

Tôi ngồi trên ghế sofa đối diện với ông, cảm thấy mồ hôi lạnh chảy dọc người.

Cái quái gì đang xảy ra?

Rõ ràng, cả gia đình Saint-Owan đã tập trung ở đây.

“Ta đã nghe rất nhiều về cậu.”

Người phụ nữ có nụ cười nhân hậu mời tôi một ít trà.

Bà ấy có lẽ là mẹ của Harriet.

TÔI...

Tại sao?

Không tôi...

Tôi chỉ cần ưu tiên công.

Đó là lý do để ở đây.

“Chuyện với Harriet thế nào rồi?”

Tại sao tôi có cảm giác như lần đầu tiên đến thăm nhà bạn gái.

Họ coi tôi là bạn trai của Harriet hay sao?

Có phải nó là một cái gì đó như thế?

“T-tốt-Tốt! C-Cậu có thấy ổn không?!”

Và tại sao tôi lại phản ứng với điều đó?

Tôi có thể đã phát điên!

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Quét mã để chuyển tiền

NGUYỄN TIẾN LỰC

SĐT: 0901089550

Thanks For Reading